

Parshat Lech Lecha Why was Avraham Chosen?

Simon Wolf

This week's Parsha begins the stories of Avraham Avinu. Avraham appears on the scene without any introduction or background as to his credentials.¹ In next week's Parsha, God discloses why He considers Avraham such a unique individual and why God has chosen him to be his representative.² That declaration seems to contrast Avraham's behavior and legacy with that of the evil ways of S'dom V'Amora (סדם ועמורה) as the underlying reason for God's choice of Avraham. On the other hand, in Parshat Lech Lecha, it seems that Avraham's singularity is not in contrast to the behavior of S'dom V'Amora, since Avraham takes up arms to save those cities, but rather in his preparedness to take leave of his birthplace and family for the sake of God and for his willingness to battle against the four kings that ransacked the cities of S'dom V'Amora. While both of those actions are noble, why do they make Avraham into God's chosen representative?

In the battle between the four kings and the five kings, the five kings were the leaders of the five cities situated in the fertile Jordan River plain³ that were slated for destruction by God along with S'dom V'Amora (סדם ועמורה) for their evil ways.⁴ They are descendants of Noah's grandson Canaan,⁵ who is the son Cham.⁶ The remnants of their cities are later held up as a paradigm of utter desolation. In Parshat Nitzavim, Moshe warns the people that if they succumb to the temptation to worship other gods, terrible destruction will befall those violators and the land upon which they dwell. Later generations and foreigners who witness that desolation – "all its soil ruined by a conflagration of sulfur and salt (גפרית),⁷ beyond sowing and producing, no grass growing in it, just like the upheaval of S'dom and Amora, Adma and Tzvo'im (סדם ועמרה אדמה וצבויים) which God overthrew in His fierce anger"⁸ -- will wonder what unleashed such devastation. In next week's Parsha, God destroys four of the five cities of the five kings and the fifth city is spared annihilation by

Lot's request of the Mal'achim to allow him to escape to that city rather than into the mountains.⁹ This also explains many of the Midrashei Chazal found in next week's Parsha which associate Avraham's request to spare the cities if fifty virtuous individuals can be found in them as being an appeal that if a Minyan (ten) of righteous can be found in each of the five cities would God save the cities on their behalf.¹⁰ The familial connection and geographic proximity of the five kings explains their natural alliance.

Conversely, the identity of the four kings and the impetus for their alliance seems to be more oblique.¹¹ One could suggest that they were just opportunistic allies embarking on an expansionist expedition in order to secure subjects who would pay tribute to them and support their monarchies. In that light, the altercation between these forces is not of any significance, but is included in the narrative as background to their impact on Avraham and Lot later in the story. It is also possible that there is a more fundamental ideological reason for their alliance. Two of the "countries" mentioned by the four kings were previously noted in Parshat Noach. Noah's grandson, Cush, who is also the son of **Cham**, gives birth to **Nimrod**, "who was the first man of might on earth. He was a mighty hunter before God; hence the saying, 'Like Nimrod a mighty hunter before God.'" The mainstays of his kingdom were Babylon, Erech, Accad, and Calneh in the land of **Shin'ar** (שנער). From that land **Ashur** (אשור) went forth and built Ninveh, Rechovoth-ir, Calach, and Ressen between Ninveh and Calach, that is the great city.¹² The Midrash quoted by Rashi suggests that Ashur's departure from Shin'ar was precipitated by his rejection of the influence of Nimrod in building a confederation to rebel against God.¹³ On the other hand, the Radak postulates that the Pasuk is describing Ashur's ascension and eventual inheritance of the kingship from Nimrod.¹⁴ One of the four kings, K'dar'la'omer (כדרלעמר), is identified as the king of **Eilam** (עילם), who is the brother of **Ashur** (אשור), both children of **Shem**.¹⁵ Chazal claim another of the kings, **Amraphel**, the king of **Shin'ar** (שנער), is synonymous with **Nimrod**, who in Parshat Noach was identified as the king of **Shin'ar**

¹ והנה זאת הפרשה לא בארה כל הענין, כי מה טעם שיאמר לו הקדוש ברוך הוא עזוב ארצך ואיטיבה עמך טובה שלא היתה כמוהו בעולם, מבלי שיקדים שהיה אברהם עובד אלקים או צדיק תמים, או שיאמר טעם לעזיבת הארץ, שהיה בהליכתו אל ארץ אחרת קרבת אלקים. ומנהג הכתוב לאמר התהלך לפני ותשמע בקולי ואיטיבה עמך כאשר בודד ובשלמה, וכענין התורה כולה אם בחוקותי תלכו (ויקרא כו ג), אם שמעת תשמע בקולי ה' אלקיך וביצחק אמר בעבור אברהם עבדי (הללן לו כד). אבל להבטיחו בעבור יציאת הארץ אין בו טעם... (רמב"ן בראשית יבב).
² כי ידעתינו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך יקוק לעשות צדקה ומשפט למען הביא יקוק על אברהם את אשר דבר עליו: (בראשית יח, יט)
³ וישאל לזוט את עיניו וירא את כל כרך הירדן כי כלה משקה לפניו שחת יקוק את סדם ואת עמרה כגון יקוק כדרך מצרים באכה צער: (בראשית יג, י)
⁴ עשו מלחמה את כרך סדם ואת ברשע מלך עמרה שגאבו מלך אדמה ושמאבך מלך צבויים ומלך בלע היא צער (בראשית יד, ב)
⁵ וה' גבול הכנעני מצידון באכה גררה עד עזה באכה סדמה ועמרה ואדמה וצבויים עד לשע: (בראשית יט, ט)
⁶ ובני חם ומצרים ופוט וקנען: (בראשית יו, י)
⁷ ויקוק המטיר על סדם ועל עמרה גפרית ואש מאת יקוק מן השמים: ויהפך את הערים האל ואת כל הכרך ואת כל יושבי הערים וצמח האדמה: (בראשית יט, כד-כה)
⁸ גפרית ומלח שרפה כל ארצה ולא תצמח ולא יעלה בה כל עשב כמפרכת סדם ועמרה אדמה וצבויים אשר הפך יקוק באפסו ובחמתו: (דברים כט, כב)
⁹ הנה לא מצא עבדך חן בעיניך ומגדל חסדך אשר עשית עמדי להחיות את נפשי ואנכי לא אוכל להמלט ההרה פן תדבקני הרעה ומתי: הנה לא העיר היאת קרובה לנוס
www.swdaf.com

שמה והוא מצער אמלטה לא שמה הלא מצער הוא ותתי נפשי: ויאמר אליו הנה נשאתי פניך גם לדבר הזה לבלתי הפני את העיר אשר דברתי: מהל המלט שמה כי לא אוכל לעשות דבר עד-באך שמה על-כן קרא שם העיר צנער: (בראשית יט, יט-כב)
¹⁰ ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע: אולי יש חמשים צדיקים בתוך העיר האף תספה ולא תשא למקום למען חמשים הצדיקים אשר בקרבה: (בראשית יח, כג-כד) אולי יש חמשים צדיקים - עשרה צדיקים לכל כרך וכך, כי חמשה מקומות יש (רש"י בראשית יח, כד) אולי יש חמשים צדיקים: פתח בחמשים כסבור אברהם אבינו לכל כרך עשרה צדיקים, סדם ועמורה אדמה וצבויים וצנער: (במדרש אגדה ובפסיקתא זוטרותא ובתרגום יונתן בראשית יח, כד)
¹¹ והי בימי אמרפל מלך שנער אריון מלך אלסר כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים: (בראשית יד, א)
¹² וכוש ילד את נמרד הוא הלל להיות גבר בארץ: והאיהיה גבר ציד לפני יקוק על-כן יאמר כנמרד גבור ציד לפני יקוק: ותהי ראשית ממלכתו בבל וארץ ואכד וכלנה בארץ שנער: מן הארץ הוא יצא אשור ויבן את בנינה ואת רחבת עיר ואת כלה: ואת רסן בניו וינהו ובין בלח הוא העיר הגדלה: (בראשית יח, יב)
¹³ ...מן הארץ והיא יצא אשור, מן העצה ההיא יצא אשור כיון שראה אותן באים לחלוק על הקדוש ברוך הוא פנה מארצו (בראשית רבה לז, ד) ורש"י בראשית י, יא
¹⁴ ...אולי ישב אשור בארץ שנער אחר שגדל והתגבר על מלך הארץ שהיה שומר נמרד או אחד מבניו ולקח המלוכה מידו, כי מן הדומה כי הוא לקח המלוכה מיד נמרד או מיד זרעו ומלך על כל הארץ, לפיכך אמר יצא, יצא מארצו מי שלקח המלוכה מידו, אף על פי שהיה גבור, או מיד זרעו, ונקרא הארץ אשור על שמו (רד"ק בראשית י, יא)
¹⁵ בני שם עילם ואשור וארפכשד וילוד וארם: (בראשית י, כב)

(שנער).¹⁶ **Shin'ar** is of interest and significance because it was the place chosen by the people, who came from **Ashur**¹⁷ to construct the Tower of Babel (מגדל בבל).¹⁸

Given this background, it is possible to suggest that while the plans of the Dor Ha'Pilaga ([Parshat Noach – What Toppled the Tower of Babel](#)) were thwarted by God in last week's Parsha, nevertheless the ideology espoused was still extant. The Rishonim differ as to how much progress was made on Migdal Babel before God interceded. Assuming that some headway was made, then **Nimrod**, the king of **Shin'ar** (שנער), is very possibly the inheritor of the tenets of the Dor Ha'Pilaga and that is why he is described by the Torah as being "A mighty hunter before (against) God."¹⁹ Whether **Amraphel**, the King of **Shin'ar** (שנער), one of the four kings found in this week's Parsha, is actually Nimrod, like Chazal suggest, or whether he was the ideological inheritor to the monarchy of Nimrod (more likely the intent of the Midrash), then it is possible that the conquests of the four kings was driven by their desire to impose their belief system on others rather than by economics. **Ashur's** "departure" from Shin'ar according to Rashi suggests his opposition to the philosophy of Nimrod, but also implies that he was alone in his rejection and that the remainder of his family (children and brother) continued to reside or identify with Nimrod. According to the Radak, it is even more acute since **Ashur** (and **Eilam**) overtook and inherited Nimrod's status (גבור ציד לפני ה') and became the new leadership which would also explain why K'dar'la'omer (כְּדַרְלֵעֹמֶר מֶלֶךְ עֵילָם) is identified as the leader of the four kings. In essence, the four kings are trying to accomplish by force that which they were unable to do with the undertaking of the building of Migdal Babel that was scuttled by God. They are once again trying to engage in the seemingly admirable goal of creating a singular people, culture and society with a unity of purpose.

The two main tenets of the Dor Ha'Pilaga were "let us make a name for ourselves (וְנַעֲשֶׂה-לָנוּ שֵׁם)" and the people's determination not to be dispersed (פְּנִי-נִפְּוֹץ עַל-). In last week's Parsha, we saw why these principles were actually subversive and required God's intervention. The price paid for that intervention was heavy because it sowed disunity and disharmony amongst the people, something despised by God. That tacitly implies that there was something fundamentally flawed with the unity being championed by the Dor Ha'Pilaga. The Netziv suggests that "Dvarim Achadim (דברים אחדים)" is the key to understanding the problem of the Dor Ha'Pilaga.²⁰ Their philosophy was Dvarim (words), generically anything, it did not matter what it was, had to be Achadim (same), of a singular view. Their doctrine was not a unity of purpose, but rather a uniformity of thought. There was only one right way and no tolerance for differences or opposition. They were unwilling to entertain alternate ideas, opposing views or a diversity of approaches. That is a fallacious unity of self-preservation that needs to be dismantled because in reality it only serves to quash that which makes people and humanity great, their differences. Unfortunately, this beautiful idea of the Netziv has been co-opted and perverted by many thinkers and writers who have seized on this interpretation to espouse an endorsement by the Torah of wide ranging diversity irrespective of its morality or compliance with the Torah.

Rav Shmshon Raphael Hirsch points out, in a world with a limited population, who are all party to this endeavor, towards whom is the statement "let us make a name for ourselves (וְנַעֲשֶׂה-לָנוּ שֵׁם)" made? It can only be that they are looking to aggrandize their name at the expense of God's name.²¹ That means they were using the tremendous power of community to create a monument to the greatness of society. It represented man's capacity to harness nature, create and build, but to what end or purpose? It was an indication to those participating and those that would

¹⁶ ויהי בימי אמרפל, רב ושמואל; חד אמר: נמרוד שמו, ולמה נקרא שמו אמרפל - שאמר הפיל לאברהם אבינו בתוך כבשן האש, וחד אמר: אמרפל שמו, ולמה נקרא שמו נמרוד שהמריד את כל העולם כולו עליו במלכותו. (ערובין נג.)

¹⁷ ויהי בנסעם מקדם - שהיו יושבים שם, כדכתיב למעלה (י ל) ויהי מושבם וגו' הר הקדם, ונסעו משם לתור להם מקום להחזיק את כלם, ולא מצאו אלא שנער: (רש"י בראשית יא,ב) \\ בנסעם מקדם - פירש רש"י שהיו יושבים שם, ככתוב למעלה (י ל) ויהי מושבם ממש באכה ספרה הר הקדם, ונסעו משם לתור להם מקום המחזיק אותם ולא מצאו אלא שנער. ואין זה נכון, כי תולדות שם לבדן הם שנאמר עליהם כן, ולמה ייחס הפלגה עליהם, כי בני יפת ובני חם רבים מהם. ועוד, כי מושבם בארצותם היה ממשא עד הר הקדם, והפלגה היתה טרם שהיה מושבם, כי לא באו בני יפת מאי"י הים אל הבקעה אשר בארץ שנער. אבל בהפלגה הפיצה השם על פני כל הארץ ואז הושבו בארצותם לגוייהם: ורבי אברהם פירש כי הרי אררט במזרח, ויפה אמר, כי הם במזרח קרובים לאשור, שנאמר (מ"ב ט לז) והמה נמלטו ארץ אררט. וכן ברדתו מן ההר נתישב בארצות ההם הוא ותולדותיו, וכאשר רבו נסעו משם אל הבקעה הזו:.... (רמב"ן בראשית יא,ב)

¹⁸ ויהי בנסעם מקדם וימצאו בקעה בארץ שנער וישבו שם (בראשית יא,ב)
¹⁹ אמר רבי יוחנן משום רבי אלעזר בר' שמעון: כל מקום שאתה מוצא דבריו של רבי אלעזר בנו של רבי יוסי הגלילי בהגדה עשה אזניך כאפרכסת, לא מרבכם מכל העמים חשק' ה' בכס וגו', אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: חושקני בכס, שאפילו בשעה שאני משפיע לכם גדולה אתם ממעטין עצמכם לפני, נתתי גדולה לאברהם - אמר לפני ואנכי עפר ואפר, למשה ואהרן - אמר ונחמו מה, לדוד - אמר ואנכי תולעת ולא איש, אבל עובדי כוכבים אינן כן, נתתי גדולה לנמרוד - אמר הבה נבנה לנו עיר, לפרעה - אמר מי ה', לסנחריב - אמר מי בכל אלקי הארצות וגו', לנבוכדנצר - אמר אעלה על בתי עב, לחירם מלך צור - אמר מושב אלקים ישיבתי בלב ימים. (חולין פט.)
²⁰ ודברים אחדים. לא ביאר הכתוב הדברים אלא ברמז כמבואר במדרשים אבל לא פירשן הכתוב כי אם שהיו דברים אחדים וללמדנו דלא משום הדברים התעורר הקב"ה. כי אם בשביל שהיו אחדים. יהיו מה שיהיו. ודבר זה אם כי לפי הנראה אין בזה שום עון
www.swdaf.com

ואדרבה חבור עצבים ג"כ ראוי להניח. אבל כאן גרם לחשוב דבר שיצא לתקלת הישוב כאשר יבואר...ומובן שזה היה שייך לדברים אחדים שהיה ביניהם ובאשר אין דעות ב"א שנים חששו שלא יצאו ב"א מדעה זו והיו במחשבה אחרת ע"כ היו משגיחים שלא יצא איש מיישוב שלהם. ומי שסר מדברים אחדים שביניהם היה משפטו לשריפה כאשר עשו לא"י. נמצא היו דברים אחדים שביניהם לרועץ שהחליטו להרוג את מי שלא יחשוב כדעתם...וזהו דבר רצח ושוד המשחית את הישוב ולגמרי ולזה לא מועיל מה שכעת המה מתאחדים בדעה (העמק דבר בראשית יא,א-ו)

²¹ ...מי האומר "נעשה לנו"? - כלל האנושות של אז! אולם, אם הכלל אומר "נעשה לנו שם", הוא יכול לומר זאת כלפי שני גורמים בלבד: כלפי הקל שעל גביו וכלפי היחיד הכפוף לו; שהרי מדובר בכלל כולו - ובצדו אין גורם שוה לו. ואי אפשר לפרש, שביקשו לעשות להם שם לדורות; שכן, סכנת פן נפוץ מתייחסת לזמן ההווה ובלאו הכי, עוד עתידים אנחנו להיחזר: הם ביקשו אהרקים בניין, שכל הדורות הבאים יהיו חייבים להמשיך בו. ובכן, הציבור התאסף בבקעה; שם ביקשו ליצור יש מאין - בכח אדם בעצום ידו; שם ראו מה רב כוחו של ציבור: יש לאל ידו להשתלט על הטבע, אם יפעיל את כל הכוחות הגנוזים בו. ושם החליטו ליצור יצירה לדורות; תהיה זו מזכרת עולם לכולם של ציבור וחשיבותו על פני היחיד. והנה, הקדוש ברוך הוא השתית את עולמו על הציבור: "ואגדתו על ארץ יסדה" (עמוס ט, ו). דעות הרבה יש לבני האדם, וחובה עליהם להשלים זה את זה. היחיד ימות, וכוחותיו מוגבלים. רק בציבור נאמר "אין ציבור מת ואין ציבור עני". ערכים גדולים וקיימים נוצרים רק בכוחות משותפים. אכן, הציבור הוא השלמה ליחיד; במה דברים אהרקים בניין, שם מעמד הציבור כלפי ה' איננו שונה ממעמד היחיד; אם גם רצון הציבור משועבד לה', אם כוחותיו המשותפים הם קודש לעבודת ה', ובכן הוא רואה את תפקידו היחיד: לעבוד את ה' בכוחות משותפים בשלמות גדולה יותר. אולם, כאן טמונה הסכנה. בסופו של דבר - היחיד יזכור בעצמו את מבולותיו. לא כן הציבור. הן הציבור הוא חזק באמת. בנקל יצא את עצמו כמטרם עליונה, - כאילו אין ערך ליחיד בציבור, כאילו תפקיד הציבור איננו להשלים את היחיד, אלא היחיד בטל בציבור... (רש"י הירש בראשית יא,ד)

participate in the future, since it is an endless endeavor to build something that reaches the heavens, that the national goals were so lofty and of such paramountcy that the individual must subjugate themselves to the will of society and the goals of the nation. People are expendable. At any cost, the ends justify the means. In truth, the power of society is only valuable if it enhances the individual's ability to worship God and when the nation is bound by the same rules and morals that govern its individual members. Combining Rav Hirsch and the Netziv, it would indicate that Migdal Bavel was plagued by groupthink, a consensus that allowed for no diversity or dissent and it was an undertaking that saw people as cogs to be harnessed and exploited towards the national goals. Its inclusiveness was exclusive; its beneficiaries would be those that set the national agenda and determined the rules of society. The leaders would play god, supplanting recognition and worship of the true God. This is a type of unity that God sees fit to dismantle because it will not lead to a better society or an outcome in which God's will reigns supreme.

Enter Avraham Avinu, the representative of God, who leads the fight against the ideology of the Dor Ha'Pilaga. Avraham's actions reveal an individual who is trying to counteract the two tenets of the Dor Ha'Pilaga and seeks to instill and reinstate God's name and will in the world. Everywhere Avraham travels, he builds a Mizbeach to God and "calls out in God's name (ויקרא...בשם ה')".²² This is in contradistinction to those that build to "make a name for themselves (וַיִּנְעֹשׂוּ-לָנוּ שֵׁם)". Avraham is trying to reverse the tide unleashed by Migdal Bavel and once again put God at the center of man's consciousness. God's name or will is the guiding principle for Avraham and his followers. In addition, in adherence with God's blessing to mankind²³ and command to Noach²⁴ that they "be fruitful and multiply and inhabit the land (פרו) (ורבו ומלאו את הארץ)", at God's word, Avraham engages in a nomadic life of wandering and settling.²⁵ Once again here, Avraham embraces the fear of the people of the Dor Ha'Pilaga not to be scattered (פְּנִי-נְפוּץ עַל-פְּנֵי) (כָּל-הָאָרֶץ) and sees his mission as dispersing throughout the land to bring the word of God to others. The major problem for Avraham is his lack of offspring. Avraham, not only sees a child as a means to continuing his legacy and passing forward his life's work, but as a basic necessity to fulfill the word of God. While a childless Avraham is preaching God's word and upholding the mandate to "inhabit the land (ומלאו) (את הארץ)", he is unable to fulfill the charge of "be fruitful

and multiply (פרו ורבו)." That is why Avraham's request for offspring is so central to the story of this week's Parsha. Avraham believes that having a child is essential to defeating the ideology of the Dor Ha'Pilaga and asserting the preeminence of God's will in governing the actions of man. It is not enough that society or the community persists, but each individual in their own unique way must contribute to the continuity and the growth of the world through their own children.

The four kings, following in the footsteps of their predecessors, try to impose their worldview by leading a mission of conquest to create "unity", a uniform governance for all, and to enlighten all those under their auspices to join their "noble" national goals. If the people are unwilling to be indoctrinated with their mindset then the use of force is justified to accomplish the ever exalted goal of unity and of the aggrandizement of the nation to unleash the power of society. It might be for exactly this reason that Avraham left Ur Kasdim to free himself of this terrible tyranny.²⁶ This would also explain why Avraham takes up arms against these four kings and saves S'dom V'Amora, societies that represent the antithesis of what Avraham stands for – righteousness and justness (צדקה ומשפט).²⁷ It is not only to save his nephew Lot, but to also dismantle and fight against the inheritors of the philosophy of the Dor Ha'Pilaga. They are a dangerous enemy whose dogma needs to be halted in order to allow for the revelation of God's name in the world. It is a fundamental battle that was begun by God when He dispersed the builders of Migdal Bavel and now is being carried on by His dedicated servant Avraham. God promises Avraham that his loyalty in fulfilling God's will and representing His name in the world will result in his being the Father of a nation that counteracts the subversive behavior of Dor Ha'Pilaga. The same power of unity that was used by the builders of Migdal Bavel for depravity will instead be turned positively into a tool for the recognition of God. It will take generations before such a nation can be formed, where the individual ([Parshat Bamidbar – Everyone Counts](#)) is not exploited for the betterment of the nation and a society's power will be utilized towards sanctifying the name of God. It will require the guidance of the Torah to finally halt the need to be dispersed and to foster the creation of a nation and society founded on the principles of God in the Land of Israel.

Shabbat Shalom

²² עיני בראשית יב, יג, ד, יח, כא, לג
²³ וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹקִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹקִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת-הָאָרֶץ וּכְבֹשׂוּהָ וּרְדוּ בְּדֹגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל-תַּיִתָּהּ הַרְמֵשֶׁת עַל-הָאָרֶץ: (בראשית א, כח) וַיְבָרֶךְ אֱלֹקִים אֶת-נֹחַ וַאֲתֵּי-בְנָיו וַיֹּאמֶר לָהֶם פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת-הָאָרֶץ: (שם ט, א)
²⁴ וְאַתֶּם פְּרוּ וּרְבוּ שִׂרְצוּ בָאָרֶץ וּרְבוּ-בָהּ: (שם ז)
²⁵ וַיְהִי כִּאֲשֶׁר הִתְעוּ אֹתִי אֱלֹקִים מִבֵּית אָבִי וַאֲמַר לִּי הִנֵּה חֹסְדֶךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂי עִמָּדִי אֶל כָּל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר נִבְּא שְׁמִי אִמְרֵ-לִי אֲתִי הוּא (בראשית כ"ג) || כאשר התעו אותי - הגלתי ממקומי שנא' לך מארצך, וזהו שכת' ארמי אובד אבי, משום שהגולה משם כי "התעו אותי" ו"אובד אבי" כפל לשון הוא כדכת' תעיתי כשה אובד, צאן אובדות היו עמי רועיהם התעו: (רשב"ם בראשית כ"ג)

²⁶ ...ואבל הטעם, מפני שעשו אנשי אור כשדים עמו רעות רבות על אמונתו בהקב"ה, והוא ברח מהם ללכת ארצה כנען ונתעכב בחרן, אמר לו לעזוב גם אלו ולעשות כאשר חשב מתחלה, שתהיה עבודתו לו וקריאת בני האדם לשם ה' בארץ הנבחרת, ושם יגדל שמו ויתברכו בו הגוים ההם, לא כאשר עשו עמו באור כשדים שהיו מבזין ומקללים אותו, ושמו אותו בבור או בכבשן האש. ואמר לו שיברך מברכיו ואם יחיד מקללו יואר, וזה טעם הפרשה. אבל התורה לא תרצה להאריך בדעות עובדי עבודה זרה ולפרש הענין שהיה בינו ובין הכשדים באמונה, כאשר קצרה בענין דור אנוס וסברתם בעבודה זרה שחדשו: (רמב"ן בראשית ב, ב)
²⁷ כִּי יִדְעֲתִיו לְמַעַן אֲשֶׁר יֵצֵא אֶת-בְּנָיו וְאֶת-בִּיתוֹ אֲחֵרָיו וְשָׁמְרוּ דְרָךְ יִקְוּ לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט לְמַעַן הִבִּיא יִקְוּ עַל-אֲבֹתָם אֶת אֲשֶׁר-דִּבֶּר עֲלֵיו: (בראשית יח, יט)